

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	3Cdo/281/2013
Identifikačné číslo spisu:	1205230626
Dátum vydania rozhodnutia:	11.02.2016
Meno a priezvisko:	JUDr. Daniela Sučanská
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2016:1205230626.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu Pro Bios spol. s r.o. neštátna poliklinika, so sídlom v Bratislave, Ružová dolina č. 21, IČO: 31392946, proti žalovanému MH Manažment, a.s., so sídlom v Bratislave, Trnavská cesta č. 100, IČO: 50088033 (právny nástupca Fondu národného majetku Slovenskej republiky), o určenie neplatnosti časti zmluvy o predaji časti podniku, za účasti vedľajších účastníkov na strane žalovaného 1/ T.R., 2/ T.R., oboch bývajúcich v B. a zastúpených JUDr. Jozefom Boledovičom, advokátom so sídlom v Rovinke č. 578, vedenej na Okresnom súde Bratislava II pod sp. zn. 13 C 279/2005, o dovolaní vedľajších účastníkov proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave z 11. marca 2013 sp. zn. 6 Co 249/2012

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a.

Vedľajší účastníci 1/ a 2/ sú povinní spoločne a nerozdielne zaplatiť žalobcovi do 3 dní náhradu trov dovolacieho konania vo výške 82,81 € na účet Advokátskej kancelárie ŠKODLER & PARTNERS, s.r.o., so sídlom v Bratislave, Dobšinského č. 12, IČO: 47238232.

Odôvodnenie

Okresný súd Bratislava II rozsudkom z 2. marca 2012 č.k. 13 C 279/2005-527 určil, že zmluva o predaji časti podniku č. 2128/2002 uzavretá 16. decembra 2002 medzi žalobcom a právnym predchodcom žalovaného je v článku VII bod 9 neplatná. Žalovaného zároveň zaviazal zaplatiť žalobcovi náhradu trov konania vo výške 954,24 €. V odôvodnení uviedol, že vykonaným dokazovaním bolo preukázané, že predmetom zmluvy o predaji časti podniku uzavretej podľa zákona č. 92/1991 Zb. o podmienkach prevodu majetku štátu na iné osoby bol prevod vlastníckeho práva k časti majetku podniku - zdravotníckemu zariadeniu Poliklinika Ružinov, so sídlom v Bratislave, Ružinovská č. 10 - časť Obvodného zdravotného strediska v Bratislave, Radničné nám. č. 7. Podľa článku VII bod 9 zmluvy kupujúci (žalobca) sa zaviazal predat' byt v súlade s prílohou 16 zmluvy terajšiemu nájomníkovi (T.R.) v súlade so zákonom č. 182/1993 Z.z. o vlastníctve bytov a nebytových priestorov (ďalej len „zákon č. 182/1993 Z.z.“). Dňa 25. mája 2001 uzavreli Poliklinika Ružinov ako budúci predávajúci a T.R. ako budúci kupujúci zmluvu o budúcej zmluve o prevode vlastníctva bytu, ktorý sa nachádza v časti

nehnuteľnosti, v ktorej je zriadené aj zdravotné stredisko. Keďže sporný byt bol v správe štátnej príspevkovej organizácie (Ministerstvo zdravotníctva Slovenskej republiky) nebol právny predchodca žalobcu vzhľadom na § 29 ods. 3 písm. a/ zákona č. 182/1993 Z.z. povinný ho previesť na T.R. a túto povinnosť nemá ani žalobca. Zákon č. 182/1993 Z.z. sa na predmetnú vec nevzťahuje z dôvodu, že ide o byt v budove, ktorá nemá charakter bytového domu a na jeho prevod sa vzťahuje zákon č. 278/1993 Z.z. o správe majetku štátu (§ 24 ods. 2 zákona č. 182/1993 Z.z.). Dohoda o budúcej kúpnej zmluve z 25. mája 2001 neobsahuje dohodu o podstatných náležitostiach kúpnej zmluvy v zmysle Občianskeho zákonníka, ktorými sú riadne označenie predmetu kúpnej zmluvy a kúpna cena. Nebol tiež dodržaný postup podľa § 8 zákona č. 278/1993 Z.z. a nebol udelený súhlas ministerstva financií podľa § 11 ods. 5 uvedeného zákona, čo spôsobuje neplatnosť zmluvy o budúcej zmluve. V konaní taktiež nebolo preukázané, že prevádzaný byt napĺňa znaky a pojem bytu v zmysle § 62 zákona č. 41/1964 o hospodárení s bytmi, resp. § 118 ods. 2 Občianskeho zákonníka, keďže nebola preukázaná existencia rozhodnutia stavebného úradu o povolení užívania stavby na bytové účely. Z uvedených dôvodov preto s poukazom na § 37 ods. 2 Občianskeho zákonníka žalobe vyhovel. Výrok o náhrade trov konania odôvodnil § 142 ods. 1 O.s.p.

Krajský súd v Bratislave na odvolanie žalovaného rozsudkom z 11. marca 2013 sp. zn. 6 Co 249/2012 rozsudok súdu prvého stupňa potvrdil a žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi náhradu trov odvolacieho konania vo výške 79,58 €. V odôvodnení uviedol, že vec prejednal podľa § 212 ods. 1 O.s.p. a po jej preskúmaní bez nariadenia pojednávania dospel k záveru, že odvolanie žalovaného nie je dôvodné. Mal za to, že súd prvého stupňa správne zistil skutkový stav veci a vyvodil z neho aj správny právny záver a napadnutý rozsudok aj riadne odôvodnil; s odôvodnením napadnutého rozsudku sa odvolací súd v celom rozsahu stotožnil a konštatoval jeho správnosť. K odvolacím námietkam žalovaného uviedol, že súd nepreskúmaval rozhodnutie vlády Slovenskej republiky č. 913 z 26. septembra 2001 o privatizácii časti podniku, ktoré skutočne nepodlieha preskúmaniu súdu, ale preskúmaval platnosť článku VII bod 9 zmluvy o predaji časti podniku, teda platnosť záväzku žalobcu predat' byt terajšiemu nájomníkovi, preskúmanie ktorého patrí do právomoci súdu. Zdôraznil, že užívanie miestností v poliklinike T.R. s rodinou je právne irelevantné z dôvodu, že v konaní nebolo preukázané, že tieto miestnosti tvoria byt po právnej stránke, teda že spĺňajú pojem bytu v zmysle § 62 zákona č. 41/1964 Zb., resp. § 118 ods. 2 Občianskeho zákonníka. Ak nie sú miestnosti alebo súbor miestností objektívne určené kolaudačným rozhodnutím na trvalé bývanie ako samostatné bytové jednotky, určenie účelu ich užívania nemôže zmeniť vlastníť svojím rozhodnutím, a to ani so súhlasom nájomníkov miestností; kolaudačné rozhodnutie týkajúce sa priestorov užívaných T.R. nebolo v konaní predložené. Ďalej sa stotožnil s názorom prvostupňového súdu, že aj v tom prípade, že by priestory užívané T.R. boli po právnej stránke bytom, nevniklo by mu do 31. decembra 1991 právo osobného užívania bytu, ktoré by sa k 1. januáru 1992 transformovalo na nájom bytu, a to pre absenciu rozhodnutia o pridelení bytu. Keďže v konaní bolo nesporne preukázané, že priestory užívané T.R. s rodinou nemajú charakter bytu, je článok VII bod 9 zmluvy o predaji časti podniku č. 2128/2002 uzavretej 16. decembra 2002 medzi žalobcom a právnym predchodcom žalovaného podľa § 37 ods. 2 Občianskeho zákonníka absolútne neplatným právnym úkonom, preto odvolaním napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa podľa § 219 ods. 1 O.s.p. potvrdil. O náhrade trov odvolacieho konania rozhodol podľa § 224 ods. 1 O.s.p. a § 142 ods. 1 O.s.p.

Proti uvedenému rozsudku odvolacieho súdu podali vedľajší účastníci dovolanie, prípustnosť ktorého vyvodzovali z § 237 písm. a/, f/ O.s.p. argumentujúc tým, že vec nepatrí do právomoci súdu a súdy im v konaní odňali možnosť konať. K namietanej procesnej vade podľa § 237 písm. a/ O.s.p. uviedli, že súd nebol oprávnený preskúmavať spôsob privatizácie určený vládou SR rozhodnutím č. 913 z 26. októbra 2001, ktorým boli určené podmienky privatizácie zdravotného strediska, ktorého súčasťou je aj sporný byt. Zmluva o predaji časti podniku č. 2128/2012 zo 16. decembra 2002 bolo uzavretá na vykonanie projektu privatizácie a v rámci nej sa kupujúci zaviazal predat' doterajšiemu nájomníkovi byt podľa zákona č. 182/1993 Z.z. K vade spočívajúcej v odňatí možnosti konať pred súdom došlo podľa názoru dovolateľov tým, že odvolací súd vec rozhodol bez nariadenia pojednávania, že odvolací súd svoje rozhodnutie dostatočne neodôvodnil, nevysporiadal sa náležite s ich argumentáciou a v konaní preukázanými relevantnými skutočnosťami spôsobilými ovplyvniť výsledok sporu. Ďalej dovolatelia

namietali, že súdy nedostatočne zistili skutkový stav, nevykonali potrebné ako aj nimi navrhnuté dôkazy, vykonané dôkazy nesprávne vyhodnotili a v dôsledku toho vec nesprávne právne posúdili. Z týchto dôvodov žiadali napadnutý rozsudok odvolacieho súdu zrušiť a vec vrátiť tomuto súdu na ďalšie konanie.

Žalobca vo vyjadrení k dovolaniu uviedol, že podľa jej názoru nie je dovolanie procesne prípustné. Odvolací súd sa v napadnutom rozsudku podrobne vyjadril k celej odvolacej argumentácii žalovaného a dovolateľom nebola odňatá možnosť pred súdom konať. Žiadal preto procesne neprípustné dovolanie odmietnuť a priznať mu náhradu trov dovolacieho konania. Pre prípad, že by dovolací súd považoval dovolanie za prípustné, žiadal ho zamietnuť ako smerujúce proti vecne správne rozhodnutiu.

Žalovaný sa k dovolaniu nevyjadril.

Pôvodne označený žalovaný Fond národného majetku Slovenskej republiky v priebehu dovolacieho konania bol s účinnosťou od 15. decembra 2015 zrušený zákonom č. 375/2015 Z.z. o zrušení Fondu národného majetku Slovenskej republiky a bol dňom 21. januára 2016 vymazaný z obchodného registra. Právnym nástupcom Fondu národného majetku Slovenskej republiky bola rozhodnutím Ministerstvom hospodárstva Slovenskej republiky č. 49/2015 z 22. decembra 2015 určená spoločnosť MH Manažment, a.s., so sídlom v Bratislave, Trnavská cesta č. 100, IČO: 50088033. Z uvedených dôvodov dovolací súd ďalej konal s uvedeným právnym nástupcom Fondu národného majetku Slovenskej republiky.

Najvyšší súd ako súd dovolací [§ 10a ods. 1 O.s.p. (poznámka dovolacieho súdu: v ďalšom texte sa uvádza Občiansky súdny poriadok v znení pred 1. januárom 2015)] po zistení, že dovolanie podali včas účastníci konania (§ 240 ods. 1 O.s.p.), zastúpení advokátom, skúmal bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 3 O.s.p.), či tento opravný prostriedok smeruje proti rozhodnutiu, ktoré ním možno napadnúť.

1. Právo na súdnu ochranu nie je absolútne a v záujme zaistenia právnej istoty a riadneho výkonu spravodlivosti podlieha určitým obmedzeniam. Toto právo, súčasťou ktorého je bezpochyby tiež právo domôcť sa na opravnom súde nápravy chýb a nedostatkov v konaní a rozhodovaní súdu nižšieho stupňa, sa v občianskoprávnom konaní zaručuje len vtedy, ak sú splnené všetky procesné podmienky, za splnenia ktorých občianskoprávny súd môže konať a rozhodnúť o veci samej. Platí to pre všetky štádiá konania pred občianskoprávnym súdom, vrátane dovolacieho konania (I. ÚS 4/2011).

Dovolanie má v systéme opravných prostriedkov občianskeho súdneho konania osobitné postavenie. Na rozdiel od odvolania (riadneho opravného prostriedku), ktorým možno napadnúť ešte neprávoplatné rozhodnutie, ide v prípade dovolania o mimoriadny opravný prostriedok, ktorým možno - iba v prípadoch Občianskym súdnym poriadkom výslovne stanovených - napadnúť rozhodnutie odvolacieho súdu, ktoré už nadobudlo právoplatnosť. Občiansky súdny poriadok vychádza z tejto mimoriadnej povahy dovolania a v nadväznosti na to aj upravuje podmienky, za ktorých je dovolanie prípustné. Najvyšší súd vo svojich rozhodnutiach túto osobitosť (a mimoriadnosť) dovolania často vysvetľuje konštatovaním, že dovolanie nie je „ďalším odvolaním“ a dovolací súd nie je treťou inštanciou, v ktorej by bolo možné preskúmať akékoľvek rozhodnutie (viď napríklad rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 1 Cdo 113/2012, 2 Cdo 132/2013, 3 Cdo 18/2013, 4 Cdo 280/2013, 5 Cdo 275/2013, 6 Cdo 107/2012 a 7 Cdo 92/2012).

Z relevantnej judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“)

vyplýva, že systém opravných prostriedkov zakotvený v právnom poriadku zmluvnej strany Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „Dohovor“) musí byť nevyhnutne v súlade s požiadavkami čl. 6 Dohovoru. Vo všeobecnosti pre použitie mimoriadnych opravných prostriedkov platí, že sú prípustné iba vo výnimočných prípadoch. ESLP v rámci svojej rozhodovacej praxe už viackrát vyslovil nezlučiteľnosť mimoriadneho opravného prostriedku s princípom právnej istoty, a konštatoval porušenie čl. 6 ods. 1 Dohovoru vtedy, keď k nariadeniu opätovného preskúmania veci došlo z dôvodu existencie odlišného právneho posúdenia veci oproti právnemu názoru vnútroštátnych

súdov, ktoré vec s konečnou platnosťou prerokovali a meritórne rozhodli (porovnaj Roseltrans proti Rusku, rozsudok z 21. júla 2005). Vo veci Abdullayev proti Rusku (rozsudok z 11. februára 2010) ESLP zdôraznil, že v záujme právnej istoty zahrnutej v čl. 6 Dohovoru by právoplatné rozsudky mali vo všeobecnosti zostať „nedotknuté“. K ich zrušeniu by preto malo dochádzať iba pre účely nápravy zásadných, hrubých a podstatných väd. Podľa názoru ESLP v žiadnom prípade však za takú vadu nemožno označiť skutočnosť, že na predmet konania existujú dva odlišné právne názory [viď napríklad Sutyazhnik proti Rusku (rozsudok z 23. júla 2009) alebo Bulgakova proti Rusku (rozsudok z 18. januára 2007)].

Občiansky súdny poriadok, vychádzajúc z naznačenej výnimočnosti dovolania, upravuje podmienky prípustnosti dovolania a stanovuje ich ako výnimku zo záväznosti a nezmeniteľnosti rozhodnutia, ktoré už nadobudlo právoplatnosť. V niektorých prípadoch, ktoré sú osobitne v zákone vymenované, ide Občiansky súdny poriadok ešte ďalej a podmienky prípustnosti dovolania sprísňuje právnou úpravou, podľa ktorej aj z prípadov, v ktorých výnimočne pripúšťa dovolanie, vylučuje tie, v ktorých dovolanie nemá byť prípustné (viď § 238 ods. 4, 5 O.s.p.).

2. Dovoláním možno napadnúť právoplatné rozhodnutie odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa (§ 236 ods. 1 O.s.p.).

V predjednávanej veci je dovolaním napadnutý rozsudok odvolacieho súdu.

Podľa § 238 ods. 1 O.s.p. je dovolanie prípustné proti rozsudku odvolacieho súdu, ktorým bol zmenený rozsudok súdu prvého stupňa vo veci samej. V zmysle § 238 ods. 2 O.s.p. je dovolanie prípustné tiež proti rozsudku, v ktorom sa odvolací súd odchyľil od právneho názoru odvolacieho súdu vysloveného v tejto veci. Podľa § 238 ods. 3 O.s.p. je dovolanie prípustné tiež proti rozsudku odvolacieho súdu, ktorým bol potvrdený rozsudok súdu prvého stupňa, ak odvolací súd vyslovil vo výroku svojho potvrdzujúceho rozsudku, že je dovolanie prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu, alebo ak ide o potvrdenie rozsudku súdu prvého stupňa, ktorým súd prvého stupňa vo výroku vyslovil neplatnosť zmluvnej podmienky podľa § 153 ods. 3 a 4 O.s.p.

Dovoláním vedľajších účastníkov nie je napadnutý zmeňujúci rozsudok odvolacieho súdu (§ 238 ods. 1 O.s.p.), najvyšší súd v tejto veci dosiaľ nerozhodoval, preto ani nevyslovil záväzný právny názor (§ 238 ods. 2 O.s.p.) a dovolanie smeruje proti takému potvrdzujúcemu rozsudku odvolacieho súdu, ktorý nemá znaky uvedené v § 238 ods. 3 O.s.p. Predmetné dovolanie preto podľa § 238 ods. 1 až 3 O.s.p. prípustné nie je.

3. Vzhľadom na § 242 ods. 1 veta druhá O.s.p. a tiež obsah dovolania sa najvyšší súd neobmedzil len na skúmanie prípustnosti dovolania v zmysle § 239 O.s.p., ale pristúpil aj k posúdeniu, či vedľajšími účastníkmi podané dovolanie nie je prípustné podľa § 237 O.s.p. Podľa tohto ustanovenia je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu, ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako účastník, nemal spôsobilosť byť účastníkom konania, c/ účastník konania nemal procesnú spôsobilosť a nebol riadne zastúpený, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, f/ účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, g/ rozhodoval vylúčený sudca alebo bol súd nesprávne obsadený, ibaže namiesto samosudcu rozhodoval senát. Treba uviesť, že § 237 O.s.p. nemá žiadne obmedzenia vo výpočte rozhodnutí odvolacieho súdu, ktoré sú spôsobilým predmetom dovolania. Z hľadiska prípustnosti dovolania podľa tohto ustanovenia nie je predmet konania významný, preto ak v konaní došlo k niektorej z procesných väd uvedených v § 237 O.s.p., možno dovolaním napadnúť aj rozhodnutia vo veciach, v ktorých je inak dovolanie neprípustné (viď napríklad R 117/1999 a R 34/1995). Osobitne ale treba uviesť, že prípustnosť dovolania v zmysle § 237 O.s.p. nezakladá samo tvrdenie účastníka (resp. jeho subjektívny názor) o existencii niektorej z predmetných procesných väd; rozhodujúci je výlučne iba záver (zistenie) odvolacieho súdu, že k vade tejto povahy skutočne došlo.

Procesné vady konania v zmysle § 237 písm. b/ až e/ a g/ O.s.p. dovolatelia nenamietali a ich existencia nevyšla v dovolacom konaní najavo. Prípustnosť ich dovolania preto z týchto ustanovení nemožno vyvodiť.

Dovolatelia namietali, že konanie je zaťažené procesnými vadami v zmysle § 237 písm. a/ a f/ O.s.p.

4. Dovolací súd pri posudzovaní existencie vady konania v zmysle § 237 písm. a/ O.s.p. vychádzal z ustanovenia § 7 ods. 1 O.s.p., podľa ktorého v občianskom súdnom konaní súdy prejednávajú a rozhodujú spory a iné právne veci, ktoré vyplývajú z občianskoprávnych, pracovných, rodinných, obchodných a hospodárskych vzťahov, pokiaľ ich podľa zákona neprejednávajú a nerozhodujú o nich iné orgány, z ustanovenia § 7 ods. 3 O.s.p., podľa ktorého iné veci prejednávajú a rozhodujú súdy v občianskom súdnom konaní, len ak to ustanovuje osobitný zákon, ako i z ustanovenia § 104 ods. 1, druhá veta pred bodkočiarkou O.s.p., podľa ktorého ak vec nespadá do právomoci súdov, alebo ak má predchádzať iné konanie, súd postúpi vec po právoplatnosti uznesenia o zastavení konania príslušnému orgánu.

Nárok, ako predmet súdneho konania, je vo všeobecnosti charakterizovaný opísaním skutkových okolností v podanej žalobe, ktoré bezprostredne vyúsťujú do požiadaviek formulovaných v žalobnom petite. Posúdenie zistených skutkových okolností a ich podriadenie pod určitú právnu normu je úlohou súdu ("iura novit curia"). Pokiaľ súd rozhoduje o nároku na plnenie na základe skutkových zistení, ktoré by umožňovali uplatnený nárok po právnej stránke podriadiť pod viac hmotnoprávnych noriem, je jeho povinnosťou podľa príslušných ustanovení vec posúdiť a o nároku rozhodnúť, a to bez ohľadu na to, či je v žalobe uvedený právny dôvod požadovaného plnenia; žalobca nie je povinný uplatnený nárok kvalifikovať po právnej stránke.

V posudzovanej veci sa žalobca domáhal určenia, že článok VII bod 9 zmluvy o predaji časti podniku č. 2128/2002 uzavretej 16. decembra 2002 medzi žalobcom a právnym predchodcom žalovaného je podľa § 39 Občianskeho zákonníka neplatný. Prejednať a rozhodnúť takýto spor patrí do právomoci súdu (§ 7 ods. 1 O.s.p.). Preto právne posúdenie otázky právomoci súdu podľa § 7 O.s.p. odvolacím súdom je správne, dovolací súd sa s ním stotožňuje a v podrobnostiach naň odkazuje. Dovolatelia preto neopodstatnene namietali, že sa rozhodlo o veci, ktorá nepatrí do právomoci súdu a konanie nie je zaťažené procesnou vadou v zmysle § 237 písm. a/ O.s.p.

5. Dovolací súd sa ďalej zaoberal otázkou, či dovolateľom bola v konaní odňatá možnosť pred súdom konať. O odňatie možnosti pred súdom konať v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p. ide v prípade procesného postupu, ktorým súd znemožnil účastníkovi konania realizáciu procesných oprávnení priznaných mu v občianskom súdnom konaní (napr. oprávnenia byť prítomný na pojednávaní, vyjadrovať sa k veci, navrhovať dôkazy, podať opravný prostriedok alebo vyjadrenie, v stanovenej lehote urobiť procesný úkon a pod.).

5.1. Dovolatelia namietali, že im bola odňatá možnosť pred súdom konať tým, že odvolací súd prejednal odvolanie žalovaného a meritórne rozhodol bez nariadenia pojednávania.

Podľa § 214 ods. 1 O.s.p. na prejednanie odvolania proti rozhodnutiu vo veci samej nariadi predseda senátu odvolacieho súdu pojednávanie, ak a/ je potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie, b/ ide o konanie vo veciach porušenia zásady rovnakého zaobchádzania, c/ to vyžaduje dôležitý verejný záujem. Podľa § 214 ods. 2 O.s.p. v ostatných prípadoch môže odvolací súd rozhodnúť aj bez nariadenia odvolacieho pojednávania.

Z vyššie citovaných ustanovení § 214 ods.1 a 2 O.s.p. vyplýva, že (len) v prípadoch uvedených v § 214 ods. 1 O.s.p. je odvolací súd povinný nariadiť pojednávanie, v ostatných prípadoch však môže rozhodnúť aj bez nariadenia odvolacieho pojednávania. O tom, či v prípadoch, na ktoré sa nevzťahuje ustanovenie § 214 ods. 1 O.s.p., bude nariadené odvolacie pojednávanie, rozhoduje odvolací súd.

V danom prípade odvolací súd dospel k záveru, že: a/ netreba zopakovať alebo doplniť dokazovanie, b/ nejde o konanie vo veciach porušenia zásady rovnakého zaobchádzania, a c/ nariadenie odvolacieho pojednávania nevyžadoval ani dôležitý verejný záujem. Vzhľadom na to nebolo povinnosťou odvolacieho súdu nariadiť na prejednanie odvolania pojednávanie.

Pre úplnosť treba dodať, že účastníci boli riadne upovedomení o čase a mieste verejného vyhlásenia rozsudku odvolacieho súdu spôsobom, ktorý zodpovedá zákonu (§ 156 ods. 3 O.s.p.) - vid' oznámenie o mieste a čase verejného vyhlásenia rozsudku založené v súdnom spise na č.l. 635.

5.2. Pokiaľ dovolatelia namietajú, že postup súdu v procese zisťovania skutkových podkladov pre rozhodnutie nebol správny, dovolací súd uvádza, že v prípade neúplnosti alebo nesprávnosti skutkových zistení a skutkových záverov nejde o nedostatok, ktorý by bol v rozhodovacej praxi najvyššieho súdu považovaný za dôvod zakladajúci procesnú vadu konania v zmysle ustanovenia § 237 písm. f/ O.s.p. (obdobne tiež R 42/1993, R 37/1993, R 125/1999, R 6/2000 a rozhodnutia najvyššieho súdu, napríklad sp. zn. 2 Cdo 130/2011, 3 Cdo 248/2011, 5 Cdo 244/2011, 6 Cdo 185/2011 a 7 Cdo 38/2012). Ak k tejto nesprávnosti v niektorom súdnom konaní dôjde, nezakladá procesnú vadu konania uvedenú v § 237 O.s.p.

Neúplnosť alebo nesprávnosť skutkových zistení môže prípadne viesť k tzv. inej procesnej vade konania majúcej za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§ 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p.); vadu takej povahy ale možno úspešne uplatniť iba v procesne prípustnom dovolaní (o tento prípad ale v danej veci nejde). Sama tzv. iná vada prípustnosť dovolania nezakladá.

Súd nie je viazaný návrhmi účastníkov na vykonanie dokazovania a nie je povinný vykonať všetky navrhované dôkazy. Posúdenie návrhu na vykonanie dokazovania a rozhodnutie, ktoré z nich budú v rámci dokazovania vykonané, je vždy vecou súdu (vid' § 120 ods. 1 O.s.p.), a nie účastníkov konania. Postup súdu, ktorý v priebehu konania nevykoná všetky účastníkom navrhované dôkazy alebo vykoná iné dôkazy na zistenie skutkového stavu, nezakladá prípustnosť dovolania proti rozhodnutiu odvolacieho súdu podľa § 237 písm. f/ O.s.p., lebo týmto postupom súd neodňal účastníkovi možnosť pred súdom konať (porovnaj R 37/1993 a R 125/1999).

Ani nesprávne vyhodnotenie dôkazov nie je vadou konania v zmysle § 237 O.s.p. Pokiaľ súd nesprávne vyhodnotí niektorý z vykonaných dôkazov, môže byť jeho rozhodnutie z tohto dôvodu nesprávne, táto skutočnosť ale sama osebe nezakladá prípustnosť dovolania v zmysle § 237 O.s.p. (vid' tiež uznesenia najvyššieho súdu sp. zn. 1 Cdo 85/2010 a 2 Cdo 29/2011).

Ak súd v procese dokazovania nevykoná dokazovanie určitým dôkazným prostriedkom takým spôsobom, ktorý predpisuje zákon, dochádza k tzv. inej (v § 237 O.s.p. neuvedenej) vade. Takáto vada je síce relevantným dovolacím dôvodom (§ 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p.), prípustnosť dovolania ale nezakladá (porovnaj napríklad rozhodnutie najvyššieho súdu sp. zn. 3 Cdo 266/2009).

5.3. Dovolateia v súvislosti s tvrdením procesnej vady konania v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p. namietajú, že rozhodnutie odvolacieho súdu je neodôvodnené, nepreskúmateľné. Vzhľadom na tieto námietky bolo v dovolacom konaní potrebné zaujať právne závery o tom, či (prípadné) nedostatočné odôvodnenie súdneho rozhodnutia zakladá procesnú vadu konania v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p. alebo či má za následok procesnú vadu konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p.

K tejto námietke dovolací súd uvádza, že judikatúra najvyššieho súdu (R 111/1998) považuje nepreskúmateľnosť rozhodnutia za tzv. inú vadu konania (§ 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p.), ktorá prípustnosť dovolania nezakladá. Správnosť takeého nazerania na právne dôsledky nepreskúmateľnosti potvrdzujú tiež rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) o sťažnostiach proti tým rozhodnutiam najvyššieho súdu, ktoré zotrvali na právnych záveroch súladných s R 111/1998 (vid' najmä aktuálne rozhodnutia ústavného súdu sp. zn. I. ÚS 364/2015, II. ÚS 184/2015 a III. ÚS 288/2015).

Na rokovaní občianskoprávneho kolégia najvyššieho súdu, ktoré sa uskutočnilo 3. decembra 2015, bolo prijaté zjednocujúce stanovisko, právna veta ktorého znie: „Nepreskúmateľnosť rozhodnutia zakladá inú vadu konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ Občianskeho súdneho poriadku. Výnimočne, keď písomné vyhotovenie rozhodnutia neobsahuje zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu, môže ísť o skutočnosť, ktorá zakladá prípustnosť dovolania podľa § 237 písm. f/ Občianskeho súdneho poriadku.“. Toto stanovisko bolo uverejnené v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod č. 2/2016.

Najvyšší súd, stotožňujúc sa v preskúmvanej veci so závermi, na ktorých spočíva predmetné stanovisko, skúmal, či v danej veci ide o taký výnimočný prípad, kedy by nepreskúmateľnosť rozhodnutia zakladala vadu konania v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p. Dovolací súd však nezistil, že by o takýto prípad v prejednávanej veci išlo; odôvodnenie napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu obsahuje vysvetlenie dôvodov, na ktorých odvolací súd založil svoje rozhodnutie.

6. K námietke dovolateľov, že napadnutý rozsudok odvolacieho súdu spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.), je potrebné uviesť, že právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a na zistený skutkový stav aplikuje konkrétnu právnu normu. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery.

Nesprávne právne posúdenie veci je síce relevantný dovolací dôvod v tom zmysle, že ho možno uplatniť v procesne prípustnom dovolaní (viď § 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.), samo nesprávne právne posúdenie veci ale prípustnosť dovolania nezakladá (viď tiež R 54/2012 a viaceré rozhodnutia najvyššieho súdu, napríklad sp. zn. 1 Cdo 62/2010, 2 Cdo 97/2010, 3 Cdo 53/2011, 4 Cdo 68/2011, 5 Cdo 44/2011, 6 Cdo 41/2011, 7 Cdo 26/2010 a 8 ECdo 170/2014). Nejde totiž o vadu konania uvedenú v § 237 O.s.p., ani znak (atribút, stránku) rozhodnutia, ktorý by bol uvedený v § 238 O.s.p. ako zakladajúci prípustnosť dovolania.

7. Vzhľadom na to, že dovolanie vedľajších účastníkov nie je podľa § 238 O.s.p. prípustné, nepreukázané boli nimi tvrdené procesné vady konania uvedené v § 237 písm. a/ a f/ O.s.p. a v dovolacom konaní nevyšli najavo ani iné vady uvedené v § 237 O.s.p., dovolací súd odmietol dovolanie vedľajších účastníkov ako procesne neprípustné (§ 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 218 ods. 1 písm. c/ O.s.p.) bez toho, aby skúmal vecnú správnosť napadnutého rozsudku odvolacieho súdu.

8. V dovolacom konaní úspešnému žalobcovi vzniklo právo na náhradu trov dovolacieho konania proti dovolateľom, ktorí úspech nemali (§ 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p. a § 142 ods. 1 O.s.p.). Žalobca podal návrh na rozhodnutie o priznaní náhrady trov dovolacieho konania (§ 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 151 ods. 1 O.s.p.) a tieto aj vyčíslil. Dovolací súd priznal žalobcovi náhradu trov dovolacieho konania spočívajúcu v odmene advokáta (Advokátskej kancelárie ŠKODLER & PARTNERS, s.r.o., so sídlom v Bratislave, Dobšinského č. 12, ktorá žalobcu zastupovala v konaní na súdoch nižších stupňov a aj v dovolacom konaní - zastúpenie ukončené 28. januára 2014 výpoveďou zástupcu) za 1 úkon právnej služby, poskytnutej vypracovaním vyjadrenia k dovolaniu vedľajších účastníkov zo 17. mája 2013 [§ 114 ods. 1 písm. b/ vyhlášky č. 655/2004 Z.z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení do 30. júna 2013 (ďalej len „vyhláška“)]. Základnú sadzbu tarifnej odmeny za tento úkon právnej služby určil podľa § 11 ods. 1 písm. a/ vyhlášky vo výške 60,07 €, čo s náhradou za miestne telekomunikačné výdavky a miestne prepravné vo výške jednej stotiny výpočtového základu podľa § 16 ods. 3 vyhlášky (7,81 €) a daňou z pridanej hodnoty podľa § 18 ods. 3 vyhlášky (14,93 €), predstavuje spolu 82,81 €.

Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.